

Sygn. akt III KK 26/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w sprawie **T. Z.**,
skazanego wyrokiem łącznym
po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 r. w Izbie Karnej,
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),
kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego
od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Słubicach
z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt II K 346/21

**uchyla zaskarżony wyrok łączny i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Słubicach do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt II K 346/21, Sąd Rejonowy w Słubicach w sprawie T. Z. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt II K 373/19, na karę łączną 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel

społeczny w wymiarze po 30 godzin miesięcznie, która objęła kary jednostkowe wymierzone przez Sąd Rejonowy w Słubicach wyrokiem z dnia 28 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 920/18 za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. – 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze po 30 godzin miesięcznie oraz przez Sąd Rejonowy w Krośnie Odrzańskim wyrokiem z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt II K 276/18 za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i in. – 1 rok i 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze po 30 godzin miesięcznie;

2. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II K 741/20, za przestępstwo z art. 209 § 1a k.k., na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze po 30 godzin miesięcznie, na podstawie art. 4 § 1 k.p.k. i art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. połączył kary ograniczenia wolności opisane w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku i orzekł karę łączną 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze po 30 godzin miesięcznie (*pkt I*), na poczet której na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył okres dotychczas wykonanej kary jednostkowej w sprawie o sygn. akt II K 741/20 (*pkt III*). Ponadto uznał, że pozostałe rozstrzygnięcia wynikające z połączonych wyroków pozostawia do odrębnego wykonania (*pkt II*) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (*pkt IV*).

Wyrok łączny nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 22 września 2021 r.

Od powyższego wyroku łącznego kasację na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w całości i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 113 k.p.k. i art. 418 § 1 k.p.k., polegające na niepodpisaniu wydanego przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym i ogłoszonego następnie publicznie wyroku łącznego przez sędziego biorącego udział w jego wydaniu, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Słubicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd uzasadnione było jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 5 k.p.k.

Należy zgodzić się ze skarżącym, że zaskarżony wyrok łączny zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych w zarzucie *petitum* kasacji przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Stosownie do treści art. 113 k.p.k., orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole. Zgodnie zaś z art. 418 § 1 k.p.k. ogłoszenie wyroku następuje po jego podpisaniu.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika, że wydany w dniu 14 września 2021 r., w składzie jednoosobowym, wyrok łączny nie został podpisany przez sędziego przewodniczącego, pomimo zapisu w protokole rozprawy głównej z dnia 14 września 2021 r. wskazującego, że do takiej czynności doszło (zob. protokół k. 28v.). Został on następnie ogłoszony publicznie przez orzekającego w tej sprawie sędziego.

Zaniechanie podpisania wyroku przez sędziego orzekającego w sprawie w składzie jednoosobowym, stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. Uchybienie to w aktualnym stanie prawnym, nie może być w żaden sposób konwalidowane – skutkuje obowiązkiem uchylenia dotkniętego nim orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2013 r., IV KK 36/13; z dnia 2 lutego 2012 r., IV KK 18/12, LEX nr 1119558; z dnia 4 listopada 2010 r., III KK 145/10, LEX nr 653504; z dnia 9 grudnia 2010 r., III KK 285/10, LEX nr 686811).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy na podstawie art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok łączny i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Słubicach do ponownego rozpoznania. W postępowaniu ponownym rzeczą tego Sądu będzie procedowanie z poszanowaniem przepisów postępowania karnego i uniknięcie stwierdzonych powyżej uchybień. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd ten zobowiązany będzie uwzględnić działanie zakazu *reformationis in peius*.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.

